

JUSTINA PI I QUERALT

La germana Justina ens ha deixat a l'edat de 101 anys per estar per sempre a la casa del Pare, el Déu que tant ha buscat i ha estimat. Ha tingut una vida llarga entregada totalment a la pregària i al servei a la comunitat. Els últims anys de la seva malaltia van ser durs per a ella i també per a nosaltres.

La Justina Pi Queralt va néixer a Mollet del Vallès el 28 de juny de 1919. Era la quarta dels cinc fills del matrimoni Joan i Matilde, tres nenes i dos nens; les seves germanes, però, van morir aviat. Va entrar al monestir el 27 d'octubre de 1946 i va fer la seva professió temporal el 22 de juny de 1948.

La germana Justina explicava que, de joveneta, va treballar en una fàbrica i li agradava de despertar-se molt d'hora per poder fer una estona de pregària abans de començar la feina, perquè, si no, ja no li quedava temps per pregar. Des de petita se sentia molt atreta per Déu i cridada a donar-se-li del tot.

Era una persona simple, senzilla, sense complicacions, directa, silenciosa, molt feïnera i ràpida en fer les coses que se li demanaven, sempre volia fer més, no s'entretenia, anava al gra. En alguns moments podia semblar brusca per la seva mateixa simplicitat, però interiorment ho vivia tot d'una manera molt intensa. Estimava molt la vida de comunitat. Passava llargues estones davant del sagrari i sabem que demanava de tenir els mateixos sentiments de Jesús. Deia també que els llibres li queien de les mans, que en tenia prou amb l'evangeli.

Al llarg dels anys ha fet diversos serveis a la comunitat, ajudant a la infermeria, a la cuina i al rebost, i ha estat molts anys a la roberia, fins que va ser molt gran. La recordem a la roberia amb dues germanes més, grans com ella, i feia goig de veure-les totes tres, cosint, plegant roba i resant el rosari.

Quan els capellans de l'arxiprestat del Vallès van demanar a la nostra comunitat la possibilitat de tenir una presència monàstica al santuari de Puiggraciós, ella va demanar per anar-hi, i l'any 1973 sis germanes van iniciar aquesta experiència de vida monàstica més simple al voltant de la Mare de Déu, acollint moltes persones dels voltants o d'altres llocs que hi anaven. Els primers temps, quan hi havia moltes coses per fer i per arreglar a la casa i a l'església, ella, com sempre, tan treballadora i a punt pel que li demanessin, va ajudar molt el petit grup que necessitava moltes mans i moltes ganes de treballar. Al cap d'uns anys va tornar al monestir i va poder atendre millor els seus pares.

Quan als últims anys de la seva vida ja no podia parlar ni podia pregar, el seu sofriment era una ofrena al seu Déu que tant estimava i que ara ja veu cara a cara. Ho creiem.